

เม็ยทลวง

www.pundee.com

นวนิยายไทย

เม็ยหลวง ● กฤษณา อโศกสิน

ลงพิมพ์ในนิตยสารสกุลไทย พ.ศ. ๒๕๑๒-๒๕๑๓

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : โดยสำนักพิมพ์เพื่อนดี, ตุลาคม ๒๕๕๑

พิมพ์ครั้งที่ ๒ : พฤษจิกายน ๒๕๕๕

สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก : พิชากรณ์ ฤกษ์พงษ์พันธ์

ออกแบบ : ฟารุต สมศรีไทย

ราคา : ๔๕๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

กฤษณา อโศกสิน.

เม็ยหลวง.--กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๕๕.

๖๗๒ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๘๑๓

ISBN 978-974-253-335-9

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

ศิลปกรรม

คอมพิวเตอร์

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ สงเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ สงเสริมสวัสดิ์

กนกพันธ์ สุนทรทรมลวัฒน์

รัชชัญ ตรีธรรมวุฒิกุล ยศวดี เป็นประเสริฐ

คันติมา แซ่ตั้ง อารยา สังข์ชัย

สนยงค์ กงใจ สุพรรณยา เสตรา สารัตน์ วงศาโรจน์

รจนา คงทน สุรินทร์ อมรประดับกุล

สำนักพิมพ์เพื่อนดี บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนาคาศีพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

Homepage: <http://www.puendee.com>

คำนำ

กฤษณา อโศกสิน

ในสมัยที่คุณสุภัทร สวัสดิรักษ์ ยังดำรงตำแหน่งบรรณาธิการสกุลไทย ยังไม่ล่วงลับไปนั้น นักเขียนสตรีรวมกลุ่มกันอย่างเหนียวแน่น รวมทั้งหาเรื่องสนุกๆ มาสร้างงาน เมื่อมาถึงวันหนึ่ง คุณสุภัทรจึงออกความคิดใครให้ข้าพเจ้าและคุณทมยันตี เขียนนวนิยายประชันกัน โดยข้าพเจ้าเขียนเรื่อง 'เมียหลวง' ส่วนคุณทมยันตีเขียนเรื่อง 'เมียน้อย' นวนิยายสองเรื่อง คือ 'เมียหลวง' และ 'เมียน้อย' จึงอุบัติน่าๆ ด้วยประการฉะนี้

ข้าพเจ้าเคยเห็นสภาพสตรีบางคนมีคุณสมบัติที่ดีมาก คือใจคอเยือกเย็น แม้รู้ว่าสามีแอบไปมีหญิงอื่นแทบตลอดเวลาที่ครองเรือนมาด้วยกัน เธอก็ยังมั่นคง ช่มใจไม่ต่อแยะไม่ระรานไม่ต่อว่าต่อขาน ปล่อยให้เขาแสวงหาความสุขชีวิตกับหญิงอื่นตามที่เขาปรารถนา ขอแต่เพียงว่าให้เขารับผิดชอบบุตรภรรยาตามหน้าที่บิดาและสามีที่ดีก็พอใจแล้ว

จากจุดเล็กๆ นี้อเอง ข้าพเจ้าจึงนำภาพสภาพสตรีที่เคยเห็นมาเป็นตัวเอกของเรื่อง ครั้นแล้วก็ผูกร้อยรายละเอียดต่างๆ อันเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของนวนิยายได้ 'เมียหลวง' เต็มเรื่องดังที่บรรณาธิการปรารถนา

สอดแทรกความคิดความเข้าใจไว้ระหว่างบรรทัดเกี่ยวกับการครองคู่ที่ค่อนข้างขรุขระลุ่มดอน สะท้อนความเป็นไปของชีวิตจริงที่เริ่มต้นเมื่อแต่งงาน

กาลเวลาล่วงเลยมาตั้งแต่ข้าพเจ้าเริ่มเขียนเมื่อพ.ศ. ๒๕๑๒

จนกระทั่งถึงบัดนี้พ.ศ. ๒๕๕๕

เมียหลวงและเมียน้อยก็ยังไม่อันตรายกันไปจากสังคมไทย

SAMPLE PDF

เมื่อยลวง

กฤษณา อโศกสิน

Sample Text

SAMPLE 100

๑

ฉันไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่า ชีวิตของผู้หญิงเรานั้น ‘เริ่มต้น’ เมื่อแต่งงาน!

หนังสืออ่านเล่นทุกเล่มที่ฉันอ่านตั้งแต่อายุสิบขวบเศษๆ จนถึงขณะนี้ มักจบลงตรงการแต่งงานอันหวานชื่นเสมอ คล้ายกับว่าทุกคนตั้งหน้าจะปิดบัง ‘แก่น’ ของชีวิตที่ลึกกลับซับซ้อน แล้วเปิดเผยเฉพาะตอนที่มันแต่ความรู้ نرمยอย่างเดียว ทั้งๆ ที่ชีวิตตรงนั้นเราไม่อาจจะเรียกได้ว่า ‘ชีวิต’ อย่างสมบูรณ์

ฉันพอใจนักหนา ถ้าจะมีใครพูดว่าชีวิตของมนุษย์ไม่ว่าหญิงหรือชายเริ่มต้นเมื่อแต่งงาน

การแต่งงานที่มีความหมายยิ่งใหญ่คล้ายได้เปิดโลกอีกโลกหนึ่ง โลกแห่งความลึกลับ ที่เคล้าระคนด้วยทุกข์สุขและชี้ชัดให้เห็นกฎแห่งกรรม เจาะจงให้รู้ว่าชีวิตนี้เป็นอนิจจังโดยแท้ ผู้ใดก็ตามที่ยอมรับความเป็นอนิจจังของชีวิต ตั้งสติได้ต่อความผันผวนแปรวนแปรไม่ว่าวิวัฒน์หรือวิบัติ คนผู้นั้นเป็นผู้ฉลาด เป็นผู้ได้รับความสำเร็จยิ่งยงไม่มีสิ่งใดเทียมเท่า

ในวัยสาว ฉันโง่งง่า ผันผิต หลงผิต คิดผิต ความผิตเหล่านี้ไม่มีผู้ใดชี้แจง... เพราะฉันเกิดมาท่ามกลางความตระหนง หยิ่งในรูปสมบัตติตลอดจนความรู้ชั้นปริญญา!

ทุกคนคงตกใจ ถ้าฉันจะแสดงตน ณ บัดนี้ว่า

ผู้ที่บรรยายถึงชีวิตตนด้วยความซอกซำ้ ขมขื่นสุดจะมีผู้ใดเปรียบได้ มีนามว่า ดร.วิกันดา พันธุ์ภากร!

ฉันเป็นต็อกเตอร์ทางวิชาการศึกษา...นานมาแล้ว โอ้อนิจจา! ฉันไม่อยากจะเอ่ยคำคำนี้เลย

นานมาแล้ว!

เสมือนกำลังเล่นนิทานให้เด็ก ๆ ฟังโดยเริ่มต้นว่า ในกาลครั้งหนึ่ง ยังมี...

“เจ้าหญิงวัยรุ่นที่สวยงามจากราชวังหินอ่อน ริมทะเลสาบสีเงิน...”

น้ำตาร่วงพรูพร้อมกับเรื่องราวในอดีตแสนสวยสดที่ล่องลับไป ลับไปยังกว่า อาทิตยอัสดง เพราะอัสดงของดวงอาทิตย์ยังมีวันแปรเป็นอรุโณทัยที่บริสุทธิ์แจ่มจ้า เพียงแต่ผู้คอยอดทนคอย แต่สำหรับฉันสิ ชีวิตแสนหวานล่องลับไป เหมือนดวงมณีหล่นลงสู่มหาสมุทร ถูกคลื่นไปคลื่นในกาลเวลา ด้วยการเผาไหม้ของโลภี๋ย ด้วยอารมณ์ฝันผวนของสัตว์โลกที่เรียกว่ามนุษย์

เพิ่งรู้ ณ บัดนี้ว่า ปริญญาทางการศึกษาชั้นสูงสุดหาได้มีความหมายแม้สักนิดหนึ่งไม่ ด้วยว่าเป็นเพียงกระดาษแผ่นเดียวที่หลอกล่อให้เราสำคัญผิดไป บางครั้ง หรือหลายครั้ง ถ้าจะว่าสำคัญก็สำคัญสำหรับจะทำให้เราเป็นชั้นเอกหรือชั้นพิเศษในราชการงานเมืองเท่านั้น มิได้หมายถึงว่าความสำเร็จจะครอบคลุมเลยไปถึงการบ้านอันเป็นอีกโลกหนึ่งซึ่งซ้อซ้อใจถูก ‘ไซ’ โดยปัญญาชนครั้งแล้วครั้งเล่า

เหมือนเราเดินเข้าสู่ถ้ำมืด บางตอนมีหุบเหว สัตว์ร้าย แต่บางตอนก็มีเพชรนิลจินดา

เราอยากได้เพชรนิลจินดา แต่เราก็ต้องเข้มแข็งพอสำหรับการต่อสู้กับสัตว์ร้าย สุขุมพอสำหรับการเอาตัวรอด ไม่ให้กระดูกของเราแหลกเหลวไปเสียก่อน เพราะตกเหว

เขาของฉัน...เป็นชายหนุ่มรูปงาม พุดแก่ง ฉลาด ฐานะดี ความรู้ของเราเสมอภาคกัน เพราะเขาก็ได้ปริญญาตรีบัณฑิตทางวิศวกรรมศาสตร์จากสหรัฐอเมริกา

ดร.อนิรุทธิ์ ศัลวิทย์!

วันแต่งงานของเรารั้งนั้นนหรรษา เอ็กเกริก ไม่มีการแต่งงานของชายหนุ่มหญิงสาวคู่ใดเสมอเหมือน จำได้ว่าฉันอยู่ในชุดกระโปรงบานยาวสีชมพูสด ปักด้วยแก้วผลึกรูปหยดน้ำทั้งตัว ผมเกล้าสูงเปิดให้เห็นดวงหน้าผุดผ่องมีสง่า นัยน์ตาดำใหญ่ จมูกโด่ง ริมฝีปากบางงาม ฉันเห็นเขามองมาด้วยแววชื่นชมครั้งแล้วครั้งเล่า

เราเดินคู่เคียงกันไปสู่อัฒนาสีแดงทาทองลวดลายไทยงดงาม เขาระชิบบอกฉันว่า

“คุณรู้ไหม...คุณเป็นเจ้าของสาวที่สวยงามที่สุดในรอบปี”

“ในกรุงเทพฯ หรือคะ” ฉันถามด้วยดวงใจอึมเิบ

“ในประเทศไทย!”

จำได้อีกว่า เราจัดงานกินเลี้ยงหลังรตน้ำอย่างมโหฬารที่ห้องอาหารในโฮเต็ลหรูที่สุดของมหานคร แสงจากโคมไฟระย้ากลางเพดานใหญ่ ส่องลงสู่บุรุษและสตรีในเครื่องประดับประดาอาภรณ์ที่เต็มไปด้วยสีลันตระการตา แต่ละดวงหน้าเิบอบด้วยรอยสรวลเส แสดงนิมิตหมายอันเป็นศุภมงคล มีบุรุษสูงอาวโสผู้เต็มไปด้วยเกียรติยศยิ่งผู้หนึ่งลุกขึ้นกล่าวคำอวยพร

“นำปลาบปลื้มใจอย่างยิ่งสำหรับคู่บ่าวสาวซึ่งมีความเหมาะสมกันทุกประการอย่าง ดร.อนิรุทธิ์ กับ ดร.วิกันดา นี้ นาน ๆ ครั้งเราจึงจะได้พบเจ้าบ่าวเจ้าสาวงดงาม สมกันราวกับกิ่งทองใบหยกเช่นนี้สักครั้งหนึ่ง ไม่ว่าจะโดยฐานะ สกุล รุนชาติ หรือความรู้ ล้วนเป็นไปอย่างเหมาะสมแจจราวกับเวทดาอุมสม...”

และอีกยี่ดียว... ล้วนแล้วผู้พูดได้ประมวลเอาคุณสมบัติทุกประการทั้งของเขาและของฉันมากล่าวถึง... ซึ่งครั้งนั้นฉันฟังด้วยความปลาบปลื้มตระนง หญิงสาวในโลกนี้ น้อยคนนักจะมีวาสนาได้มาซึ่งความสมบูรณ์พูนสุขในชีวิตอย่างเพียบพร้อม

เราเริ่มต้นกันอย่างนิยาย

มีเรือนหอเป็นตึกใหญ่ ตั้งตระหง่านอยู่ริมชอยหนึ่งของถนนสุขุมวิท มีรถยนต์สองคัน ของเขาคันหนึ่งและของฉันคันหนึ่งพร้อมคนรับใช้หญิงชายอีกสามสี่คน

ของขวัญของเรามากมายกายกอง เป็นจำนวนประมาณครึ่งห้อง ขนกันไม่หวาดไหว บางทีก็มีของใหญ่ ๆ เช่น ตู้เย็น พัดลม และเครื่องไฟฟ้าอีกหลายชนิด จนฉวีเพ็ญเพื่อนสนิทของฉันแอบกระซิบว่า

“งานของเธอใหญ่โตเป็นประวัติการณ์เชียวนะ วิ ฉันเคยไปงานมาหลายงานแล้ว ยังไม่เคยเห็นงานใครมีของขวัญมากอย่างนี้เลย”

“แขกที่มาใหญ่ ๆ โต ๆ ทั้งนั้นนี่” เลิศลักษณ์พูด

อนงค์นารถเข้ามาโอบไหล่ฉัน ก่อนเราจะแยกกันไปขึ้นรถ เพราะบ้านของอนงค์นารถอยู่ไกลถึงถนนพสุธา หล่อนจึงร่วมขบวนไป ‘ส่งตัว’ กับเราไม่ได้

“ขอให้เธอมีความสุขมาก ๆ นะจ๊ะ วิ เธอจะสบายเสียชาติ สบายมาตั้งแต่

เกิดจนบัดนี้ มีพร้อมแล้วทุกอย่าง รูปสมบัติ คุณสมบัติ ทรัพย์สมบัติ ใครได้เธอ
ไปก็นับว่ามีโชคมหาศาล คุณอนิรุทธิ์ควรจะต้องเป็นบุรุษโชคดีในรอบปีนะ”

“เอาไปลง Who’s Who ชี” ฉวีเพ็ญสัพพอก

“จะมากไปหน่อยละมัง” ฉนต์ิแซนเพื่อนอย่างมีความสุข “เพราะอนิรุทธิ์
เขาก็นึกว่าฉนต์ิเป็นผู้หญิงโชคดีในรอบปีเหมือนกันนี่...ที่ได้แต่งงานกับเขา”

“เป็นอันว่าโชคคุณโชค เท่ากับโชคกำลังสอง ออกลูกมาให้ชื่อศุภโชคแล้ว
กัน” เลิศลักษณ์บอก

เราหยอกเินกันด้วยใจรื่นรมย์ ต่อจากนั้นฉนต์ิก็ขึ้นรถตรงไปยังเรือนหอของ
เรา ได้ฤกษ์เวลาเที่ยงคืนกับอีกสิบนาที บิตามารดาฉนต์ิก็พาฉนต์ิไป ‘ส่ง’ มอบไว้
กับเขาในห้องนอนต่อหน้าบิตามารดาของเขา

หลังจากให้ศีลให้พร และให้อวาทเป็นที่จับใจ ท่านทั้งสี่ก็กลับออกไปพร้อม
กับสั่งให้ปิดประตู

“ออกมาข้างนอกไม่ได้นะ” คุณแม่ของฉนต์ิโบทมือเมื่อเห็นฉนต์ิทำท่าจะก้าว
ตามท่าน “โบราณห้าม ส่งตัวแล้วเราเป็นกรรมสิทธิ์ของเขาแล้วโดยครบถ้วน พ่อ
แม่ของหนูหมดสิทธิ์ในตัวหนู”

ฉนต์ิได้แต่ยั้ง เพราะไม่มีใครได้สนใจในระเบียบประเพณีโบราณของไทยมาก
นัก เนื่องจากอยู่ต่างประเทศคนจนพอควร

กระทั่งรู้สึกว่าคุณแม่แซนของเขาสวมกอดเข้ามาทางด้านหลังนั่นแหละฉนต์ิจึง
หันไป

ตาเราพบกันในความสว่างของดวงไฟกลางห้อง

เขาก็มองจูบฉนต์ิ...จูบ และจูบ และจูบ

“คุณสวยเหลือเกิน จริงๆนะ วิสวัยยังกับตุ๊กตา ทำไม่ถึงสวยมากยั้ง
ก็ไมู้”

“ฉนต์ิไม่ชอบเป็นคนสวยนักหรอกคะ รุทธิ์”

“ทำไมล่ะ”

“ฉนต์ิอยากงามมากกว่าสวย”

“คุณทั้งสวยทั้งงาม” เขาตอบอย่างภูมิใจ

ฉนต์ิรู้ว่า เขาก็ต่างภาคภูมิใจในกันและกัน

“เราจะมีลูกด้วยกันสักครั้งโหล่นะ” เขาบอก

ฉันไม่รู้สึกกระตาคมากนัก เพราะเรื่องลูกนี้เรากล้าพูดกันมาตั้งแต่ยังเป็นเพียงคนรัก อาจจะเป็นเพราะเราเคยชินกับธรรมเนียมตะวันตกเสียจนเห็นทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับเพศเป็นเรื่องธรรมดาที่ว่าได้

อีกสองวันหลังจากแต่งงาน เราก็ดูเดินทางไปตม้มน้ำผึ่งพระจันทร์ที่ป็นัง

เราขึ้นรถไฟจากสถานีกรุงเทพฯ มีจุดหมายปลายทางที่ป็นัง เราอึมเอิบซาบซาบเป็นสุขในรสรักอย่างบุคคลผู้ประมาททั้งหลาย

ฉันมองไปรอบ ๆ ตัวด้วยความผยองหยิ่ง มองโลกเพียงฉาบฉวยด้วยสายตาที่แลเห็น เหมือนนักรบจากล้าที่มองกราตไปยั้งสมรภูมิมันเต็มไปด้วยซากแห่งความปราชัยของฝ่ายตรงข้าม

โดยมิได้มองซึ่งลงสู่จักรกรรมที่แอบแฝงอยู่ในชากันนั้นอย่างปราชาญ์ แลเห็นวิญญานของสิ่งซึ่งคนสามัญไม่มีวันแลเห็น แม้นฉันจะมีความรู้สูงเสมอปราชาญ์ แต่ใจฉันดูดซับเอาชีวิตเพียงเปลือกของชีวิต หาได้ตม้มน้ำลงสู่ ‘แก่น’ เช่นปราชาญ์ไม่

ดุชฎิบัณฑิตเป็นเพียงแผ่นกระดาษเปล่า

ฉันไม่แลเห็นสิ่งใดในนั้น...เมื่อนำเอาคนสองเพศมาวางเคียงกันและทำพิธีผสมผสานด้วยโลกีย์ แผ่นกระดาษที่ประดับอยู่เต็มตัวฉันถูกลอกออกเนื่องด้วยไม่มีทางช่วยเราได้...นำประหลาดนักหนาที่ในกาลต่อมา เมื่อใครเอ่ยนามฉันเต็มปากว่า ดร.วิกันดา...

ฉันจะรีบโยกมือห้ามอย่างเสียดแทง

“ขอเสียที เรียกคุณวิกันดาเฉย ๆ ก็ได้”

ฉันห้าม...ขณะที่ขึ้นถึงซึ่งความรู้และความเข้าใจอย่างลึกซึ้งยิ่งกว่าที่เคยเข้าใจ

“ฉันอยากเป็นชั้นพิเศษในอ้อมอกของสามีที่รักมากกว่าเป็นชั้นพิเศษในที่ทำงาน” ฉันได้แต่รำพึงกับตนเอง “โธ่เอ๊ย! ใครจะรู้ว่าแม้เวลานี้ฉันจะเป็นชั้นพิเศษก็จริง แต่ฉันเป็นเพียงเสมียนจ้ตัวในบ้าน!”

เราลงรถที่สถานีปลายทาง เกี่ยวก้อยควงกันไปสู่ท่าเรือเฟอร์รี่ข้ามเกาะ

“ทะเลสวยจังนะคะ รุทธิ์”

ฉันรื่นรมย์กับธรรมชาติเหมือนนกนางนวลสีขาวสะอาดที่ลอยตัวอยู่กลางผืนน้ำสีน้ำเงินท่ามกลางเปลวแดดระยับ

มองตรงจากท่าเรือ แลเห็นเกาะป็นังหมอบนึ่งอยู่กลางมหาสมุทรใหญ่ ฉันไม่เคยไปป็นังเพราะใกล้เกินไป และคราวที่กลับจากอเมริกาเราก็ไม่ได้ผ่านที่นี่ ที่สำหรับคนโดยสารอยู่ชั้นบน ส่วนชั้นล่างเป็นที่สำหรับรถ คนไทยภาคใต้ และคนที่เกาะป็นังต่างก็มาเพื่อทำธุรกิจจนเป็นของธรรมดา

ฉันกอดแขนเขาไว้เมื่อเรือแล่นมากลางทะเล ระหว่างตัวเกาะกับแผ่นดินไทย สายตาของผู้คนในเรือมองมาที่เราอย่างชื่นชม ชายหนุ่มท่าทางเก๋ เหมาะกันดีกับหญิงสาวสวยผอมยาว ผูกผมด้วยแพรสีเขียวจัด ขบกับผิวและเครื่องหน้าอันหมดจด ...ฉันสวมกระโปรงกางเกงขาบานพลั่ว สวมเชิ้ตแขนยาว ซ่อนชายไว้ในกระโปรง คาดเข็มขัดทับขอบกระโปรงดูกะทัดรัด

อนิรุทธิ์ยิ้มเสมอว่า รูปร่างฉันดีนัก

“ยังกับนางแบบในแมกกาซีนนะ”

เรือเฟอร์รี่ใช้ไฟจักรอยู่กลางทะเลนานราว ๒๐ นาที จากที่นั่นจะมองเห็นทะเลอันดามัน มีเรือสินค้าจอดเรียงรายอยู่หน้าเกาะป็นังจำนวนมาก เมื่อเรือเทียบท่าแล้ว เราก็คว้างแขนกันเดินไปยืนเก้ ๆ กัง ๆ อยู่ริมถนน กวาดตามองยวดยานที่ผ่านไปตรงหน้า

สิ่งที่เราเห็นเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่เหยียบขึ้นสู่ตัวเกาะ ก็คือรถเข็นที่มีผลไม้เต็มทั้งคัน จำพวกแอปเปิ้ล สาลี่ องุ่น นับเป็นผลไม้ขึ้นหน้าขึ้นตา ราคาถูกเป็นพิเศษ รวมทั้งเกาะป็นังซึ่งทั้งหวานและกรอบ

“เราจะไปพักโรงแรมไหนดีคะ” ฉันถาม

“ที่ไหนก็ได้ ที่ดีที่สุด”

“เราจะไปป็นังฮิลล์กันเมื่อไหร่ดีคะ”

“พรุ่งนี้ก็ได้”

ฉันหายใจเป็น ‘ป็นังฮิลล์’ เพราะบังเอิญไปอ่านนวนิยายเข้าเล่มหนึ่ง ทำให้ไฝ่ฝันถึงกุหลาบบนป็นังฮิลล์

“เราจะต้องเที่ยวให้ทั่วป็นังนะคะ”

อนิรุทธิ์ไม่สนใจป็นังเท่าที่ควร เขาย่นจมูกพร้อมกับร้อง

“ยี้! ไม่เห็นมีอะไรแปลกประหลาดเลย กิ่งนั้นๆแหละ ทะเลก็ทะเลบ้านเรา อะไรๆก็เหมือนบ้านเราไปทั้งนั้น นี่ถ้าไม่ใช่เพราะมาฮันนีมูนละก็ ผมจะอยู่สัก

สามคืนเป็นอย่างมาก”

“คุณยังไม่ทันเห็นอะไรๆ ของเขาเลย ชอบดีเรือทั้งโกลนนี่”

“เห็นแค่นี้ก็รู้แล้ว ผมรู้ตั้งแต่ยังไม่ได้มาเห็นนั่นแหละ”

โรงแรมที่ดีที่สุดอยู่ไม่ไกลจากท่าเรือเฟอร์รี่ พนักงานประจำโรงแรมเป็นเงินบางคนก็พูดไทยได้ บางคนก็ส่งภาษาจีนกลางกับภาษาไต้หวันสลับกัน ส่วนผู้จัดการนั้นเป็นคนจีนก็จริง แต่พูดไทยได้คล่องราวกับเกิดในเมืองไทย

เราเก็บของเสร็จแล้วอาบน้ำแต่งตัวชวนกันเดินเล่นมาตามถนนปิ่นนี้ อนุรักษ์ีส่ายตาหา

“ผู้หญิงปิ่นสวย ๆ มีไหมนะ”

“ก็คนจีนทั้งนั้น เห็นไหมคะ มีแขกปิ่นบ้างนิดหน่อย”

เราเรียกสามล้อเมืองปิ่นมาหนึ่งคัน บอกให้พาตระเวนไปรอบ ๆ ย่านธุรกิจการค้าของปิ่น

สามล้อที่นี้ไม่เหมือนสามล้อที่บ้านเรา เพราะสามล้อที่นี้คนขับอยู่ข้างหลัง คนโดยสารอยู่บนกระเบาะข้างหน้า ช่วยลมหายใจได้ดีมาก

“สามล้อแบบนี้ฉลาดนะ” อนุรักษ์ีเอ่ยขึ้นอย่างขื่น ๆ เมื่อก้มลงดูรูปพรรณสัณฐานของพาหนะที่กำลังนั่ง “เพราะไม่มีทางได้กลิ่นคนขับ แถมเวลารถชนกันคนขับปลอดภัย คนนั่งช็อก่อน”

วันที่สอง เราพากันไปขึ้น ‘ปิ่นฮิลล์’ แต่เข้า

ปิ่นฮิลล์ทำให้ฉันผิดหวังนักหนา ที่มีสถานีต้นทางและปลายทางแบบสถานีรถไฟ รถที่ขึ้นเขามีสักษณะเหมือนรถรางเก่าคร่ำ แยกตัวโตเป็นคนตรวจตั๋ว เรานั่งชั้นหนึ่งไปกับผู้ร่งหลายคน เมื่อมองจากตัวรถ จะเห็นดวงไฟจากสถานีปลายทางอยู่ลิบ ๆ เห็นสายสลิงเส้นดำใหญ่ เป็นตัวกลไกในการดึงรถให้แล่นขึ้นเขา

“โอย! นี่ถ้าสลิงขาด” ฉันหลับตาเกาะแขนเขาแน่น จนผู้ร่งตรงหน้าหัวเราะ ยักไหล่ ชะโงกหน้าลงไปดูที่ราง

“ก็สิบปีแล้วนี่” เขาพิมพ์่า “ตั้งแต่สมัยอังกฤษยังครองเกาะนี้อยู่เนาะ ตั้งแต่ปี ๑๙๒๒ ซ่อมแซมกันมั่งหรือเปล่าก็ไม่รู้”

พอถึงสถานีแรก เราก็ลงเพื่อเปลี่ยนรถขึ้นไปยังยอดเขา ฉันถอนใจยาว

โล่งอก แต่พอทรุดตัวลงนั่งบนรถที่ร่อเปลี่ยน ใจก็เริ่มเต้นแรงอีก

“หวาดเสียวจังเลยค่ะ”

แต่ก่อนรุ้วิธีจับปลายผมฉันตึงเบาๆ

“ซี้ขลาด!” เขาว่า “รู้ไว้เสียด้วย ผู้หญิงนะ ถ้าไปไหนได้นั่งเบียดไปกับผ้า
แล้วละก็ ไม่มีอะไรในโลกน่ากลัวเลยสักอย่าง”

*

บนปิ้งฮิลล์ มีร้านอาหารเล็กๆ ชายไอศกรีม ทอฟฟี่ ช็อกโกแลต และเครื่องดื่มต่างๆ ด้วย เรานั่งดื่มน้ำส้มกันคนละแก้วแล้วจึงเดินดูภูมิภาพรอบๆ ยอดเขา สวนดอกไม้ที่นี้สวยงามมาก ไฮเดรนเยียช่อโตเกาะกันเป็นกลุ่มสีฟ้าหม่น รวมทั้งพันธุ์ไม้ดอกอื่นๆ ซึ่งเป็นพันธุ์ต่างประเทศอีกหลายชนิด สีสดตัดกับอากาศสดบนยอดเขาที่สูงกว่าระดับน้ำทะเลสองพันกว่าฟุต

ช่างถ่ายรูปรูปอาชีพเดินเตร่อยู่กลางเกลื่อนรวมแขกดำทั้งหญิงและชาย มีอาชีพขายหน่อไม้ดอก นั่งเรียงกันเป็นแถวตรงทางขึ้นยอดเขา อนิรุทธิ์ถ่ายรูปฉันไว้หลายต่อหลายรูป ท่ามกลางทิวทัศน์อันสวยงามบริสุทธิ์สะอาด แต่เราก็ตั้งใจว่าเราคงจะไม่ ‘เสียดาย’ ขึ้นมาอีกเป็นอันขาด

ฉันถอนใจเฮือกใหญ่ เมื่อรถรางพาเราไหลตามสายลวดลงมาถึงข้างล่าง

“แทบตาย” ฉันบ่นเมื่อแหงนมองตามรางขึ้นไปยังยอดเขา “ลาก่อน...ปิ้งฮิลล์”

อนิรุทธิ์หัวเราะ

“ชีชลาดจัง”

“ฉันชีชลาดเสมอแหละค่ะ ยังไม่อยากตายง่าย ๆ อยากจะอยู่ดูโลกต่อไปนาน ๆ”

“นานสักเท่าไร” เขาถามเมื่อคล้อยแขนกันออกมายืนอยู่หน้าสถานีปิ้งฮิลล์พลาซ่ามพิตข้างหุบเขา

“นานเท่าที่คุณจะยังรักฉันได้นะซีคะ”

“ถ้างั้น คุณจะต้องอายุให้ยืนสักแปดสิบปี”

“จริงหรือคะ”

“ไม่มีอะไรจริงไปกว่านี้อีกแล้ว”

เขาโบกมือเรียกแท็กซี่

“เราควรจะไปที่ไหนก่อนดี”

คนขับรถจึงช่วยบอกว่า

“ไปเขาเต่าก่อนซีครับ”

ที่เขาเต่า มีร้านขายอาหารและสินค้ากระจุกกระจิกราคาถูกเหมือนแผงขายของในตลาดพาหุรัด ผิดกันก็เพียงแต่สินค้าที่เขาเต่าส่วนใหญ่ไม่ใช่เสื้อผ้า แต่เป็นพวกเครื่องประดับเทียม เช่น มุกเทียม ต่างหู สร้อยคอ และพวกพลาสติกต่างๆ ถูกลัก ตุ๊กตา เข็มกลัดและอีกหลายต่อหลายสิบชนิด ผู้ชายเป็นเด็กสาว ชาวจีนที่พูดล่องทั้งภาษาจีน ไทย และอังกฤษ

ทางขึ้นเขาเต่าเป็นบันไดหินกว้าง ร้านขายของตั้งลดหลั่นกันอยู่ตามริมบันได ฉันเดินดูสินค้าพร้อมกับซื้อของกระจุกกระจิกติดมือไปฝากคนรับใช้ที่บ้าน สองสามชิ้น แล้วจึงขึ้นไปดูบ่อเลี้ยงเต่าที่อยู่ ณ บริเวณลานหินใหญ่ ประดับประดาด้วยกระถางไม้ดอกสวยงาม ต่อจากนั้นก็ขึ้นรถไปรอบๆ ชื่อของพวกน้ำหอมเครื่องใช้ใน แกวถนนแคมป์เบลล์

“ปิ่นไม่มีอะไรเลยจริงๆ” อนิรุทธิ์บ่น “รู้ยังงี้ไปญี่ปุ่นก็ดีกว่า”

“แต่เราलगานเพียงอาทิตย์เดียว เสียเงินแล้วก็อยากอยู่นานๆ ถ้าไปญี่ปุ่นฉันก็อยากอยู่อย่างน้อยๆ สักสองเดือน”

“เอาไว้ฮั่นนี่มันครั้งที่สองดีกว่า!” เขาบอกยิ้มๆ

“กับใครคะ”

“ก็คนนี่แหละ” เขาใช้นิ้วชี้จิมที่แก้มฉันเบาๆ

“จริงรึอ...ฮั่นนี่มันครั้งที่สองก็ต้องกับเจ้าสาวคนที่สองนะซี” ฉันสัพยอก

“นั่นอาจจะสำหรับคนอื่น แต่สำหรับผม ฮั่นนี่มันสิบครั้งที่กับเจ้าสาวคนเดียว!”

ครานั้นฉันขึ้นชมปราโมทย์ในคำตอบของเขา ดวงตาฉันคงแวววาวด้วยอิมในมธุรส ะรินันักต่อชั่วโมงแสนหวานที่เราเสพลูร่วมกัน ดูเหมือนว่าเวลาในปิ่นนี้จะผ่านไปอย่างรวดเร็ว เพราะวันหนึ่งต่อมา เราก็พบตัวเองบนเรือเฟอร์รี่ภายในรถยนต์เช่าที่ว่าจ้างจากปิ่นงเข้าเขตไทย

จากบัตรเครดิตวีรอร์ถึงสุโขงปัตตานี แล้วจึงถึงอลอสตาร์ ที่อลอสตาร์ เรา
แวะรับประทานอาหารที่ร้านอาหารจีนแห่งหนึ่ง รสชาติเอิร์ดอร่อยไม่แพ้ร้านข้าวต้ม
ก๊วยซันสูงในกรุงเทพฯ

ที่อลอสตาร์ มีมัลติสวายนามมาก ถนนลาดยางชั้นดีเรียบสนิท ชวนกัน
ชมทิวทัศน์สองข้างทางอย่างเพลิดเพลิน ผ่านเมืองอูตระเปอร์ริสที่สองข้างทางเป็น
สวนยางสูงระหง รวากับแถวทหาร นอกจากต้นยางจะขึ้นลับสล้างเป็นระเบียบ
น่าดู พื้นที่โคนต้นก็ยังราบเรียบราวกับปูพรม มองเห็นเตียนโล่งไปจนสุดสายตา
อนิรุทธิ์ถึงกับเอ่ยชมว่า

“สวนยางของมาเลเซียนี้หน้าดูจังนะ ยิ่งสีจึงจะเรียกว่า ‘สวน’ อย่างบ้านเรา
นะ มันต้องเรียกว่า ‘ป่า’

“ห้ามติของทุกอย่างที่เป็นของชาติตัว” ฉันทปรามยิ้มๆ “รุทธิ์เคยเห็นสวน
ยางบ้านเราแล้วหรือคะ”

“เคยแล้ว...เมื่อกลับจากเมืองนอกใหม่ๆ ผมไปเที่ยวปักขีใต้ถึงหาดใหญ่
สะเดา...”

“ฉันทยังไม่เคยเห็นเลย ตั้งแต่เกิดมาเพิ่งครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่มาภาคใต้”

“เดี๋ยวก็ได้เห็นหรือครับ” คนขับรถบอก

สักครึ่งชั่วโมงต่อมา เราก็จึงโหล่นที่เป็นเมืองหน้าด่านของมาเลเซีย หลัง
จากตรวจของเรียบร้อยแล้ว จึงเดินทางเข้าเขตสะเดาของไทย

พอเข้าเขตไทย สวนยางที่แลเห็นเป็น ‘สวน’ อยู่เมื่อสักครู่หายวับไปใน
พริบตา มี ‘ป่า’ ยางผุดขึ้นมาทั้งสองข้าง

“เห็นไหม บอกไม่เชื่อ สวนยางเมืองเรา ต้องเรียกว่าป่ายาง สวนยาง
ของมาเลเซียนั่นแหละถึงจะเรียกว่าสวน”

“ไม่ขอออกความเห็น เพราะฉันทเป็นโรคต้องเถียงแทนชาติไทยทุบแก๊งทุก
มุม”

เขาหัวเราะเบาๆ จับศีรษะฉันทโยกไปมา

“เข้าข้างตัวเองอยู่เรื่อยเลย นี่แหละเขาเรียกว่า ผู้หญิงร้อยเปอร์เซ็นต์ คือ
ไม่ยอมเผชิญหน้ากับความจริง!”

“บางอย่างก็ยอมรับอย่างขึ้นบานได้เหมือนกันแหละคะ”

“อะไรล่ะที่ยอมรับ”

“ยอมรับทุกอย่างแหละ เว้นไว้แต่เรื่องที่ทำให้เราต้องขาดทุน”

“กำไรขาดทุนเป็นของคู่กัน เมื่อคุณอยากได้กำไร บางครั้งคุณก็ต้องยอมขาดทุน”

ฉันยังจำคำพูดของเขาในครั้งนั้นได้ดี...จริงสิ ถ้าเมื่อใดเราแสวงหากำไร เราก็ต้อง ‘เสี่ยง’ ขาดทุน

ชีวิตคนเราเต็มไปด้วยการเสี่ยงทุกลมหายใจ

เสี่ยงรัก เสี่ยงแต่งงาน เสี่ยงต่อจุดหมายปลายทางของชีวิตที่เราไม่ยอมพบ

“ความรักของคนเราละคะ” ฉันแอบกระซิบข้างหู “จะมีขาดทุนมั้งไหม”

เขาก็มองฉันนิดหนึ่ง พลังส่ายหน้า

“เหลวไหล วิ...นี่เราเพิ่งแต่งงานกันได้เจ็ดวันเท่านั้นนะ ทำไมคุณพูดเรื่องขาดทุน”

“ผู้หญิงมักจะช่างซัก แม้ในสิ่งที่ตัวเชื่อมั่นแล้ว”

“ถ้าฉันก็จะอภัยให้ แต่ต้องมีคำตอบแทน...” เขากะซิบ “เราจะจับกันตอนนี้ได้ไหม”

“คนขับมองเรายู้อะ”

“ช่างเถอะ” เขาตอบอย่างตื้อตึง พลังใช้ริมฝีปากนุ่มๆ บีบตรงใบหูฉันและเลื่อนลงมาตามลำคอ

“โอ้! ช่างไม่รู้จักราย”

ครั้งนั้นฉันปลื้มภาคภูมิใจในความเป็น ‘ของสูง’ ที่เขามอบให้ โดยหารู้ไม่ว่า ในกาลต่อมาฉันจะมีแต่สะอิดสะเอียนในความเป็นของสูงของตนเอง

เล่ห์เหลี่ยมของมนุษย์เพศผู้ตรงนี้ด้วยเหมือนกัน...กล่าวคือสามารถจะหยิบฉวยหลักจิตวิทยาต่างๆ มาใช้กับผู้ที่บูชาเกียรติศักดิ์เป็นชีวิต ด้วยการยกเอาหล่อนใส่พาน ขึ้นไปประดับไว้หน้าแท่นบูชาพลาถกกล่าวโอโลมสรรเสริญเป็นใจความคล้ายคลึงกัน

‘ก็ผมรักคุณ บุชาคุณ...คุณเป็นแม่ของลูกผม โปรดอย่าใส่ใจในธรรมชาติขั้นต่ำของผู้ชาย ที่รักการสะสมและสมสู่...ผู้หญิงอื่นเป็นเพียงธูลีใต้เท้า...ไม่ควร

เอามาเปรียบเทียบกัน'

บางครั้งเมื่ออยู่ตามลำพัง ฉันต้องถามตนเองทั้งน้ำตา

ผู้หญิงชั้นสูงและชั้นต่ำผิดกันตรงไหน หญิงชั้นสูงหายใจไม่ได้หรือ หรือว่าเลือดในกายของหล่อนเป็นสีขาว! หล่อนจึงจำเป็นต้องเสพความสุขลมๆ แล้งๆ บนหิ้งบูชา ขณะเดียวกับหญิงที่สามีกล่าวว่า เป็นหญิงชั้นต่ำ ไม่คู่ควรกับตำแหน่ง การงาน แต่ได้ร่วมเรียงเคียงหมอน เรียงรึ้นชื่นชมกับความเป็นตัวเป็นตนของเขา เช่นเดียวกับสัตว์โลกทั่วไป

เรากลับมาทบทวนชีวิตร่วมความรัก ร่วมการครองชีวิตประจำวันในตึกโอ่อ่าของเรา นับแต่วันแรกที่กลับจากตึมน้ำผึ้งพระจันทร์ และบัดนี้เองที่ฉันได้รู้...ชีวิตที่เคยคิดว่าได้เริ่มต้นมานานักหนาตั้งแต่จำความได้ แท้จริงเพิ่งมีโอกาสเริ่มต้นเมื่อฉันอยู่ในฐานะภรรยาของผู้ชายคนหนึ่งนี่เอง

เขาเป็นอาจารย์สอนในมหาวิทยาลัย ส่วนฉันรับราชการในกระทรวงศึกษาธิการ แรกทีเดียวเขาอาสาไปส่งฉันก่อน แล้วจึงเลยไปมหาวิทยาลัย เป็นอันว่ารถที่มีอยู่สองคัน มีโอกาสใช้งานหนักเพียงคันเดียว แต่ต่อมาระยะหลัง ฉันมีงานต้องติดต่อนอกสถานที่ ไม่สะดวกในการใช้รถหลวงน้ำมันหลวง ฉันก็เลยแยกทางกับเขาด้วยการขับรถคนละคัน

เราแทบจะแยกทางกันโดยสิ้นเชิง เขาไปถนนหนึ่งฉันไปอีกถนนหนึ่ง คนละชั่วโมง คนละร้าน คนละบ้าน...และท้ายที่สุด ฉันก็พบว่า เส้นทางของเราไม่มีวันจะบรรจบกันอย่างเข้าอกเข้าใจ

ดร.อนิรุทธิ์ ศัลลิตย์ เป็นผู้ชายที่รวยอารมณ์เสน่หาอย่างไม่มีชายใดเสมอเหมือน เขาอาจจะรักฉันมาก แต่ก็รักผู้หญิงอื่นมากเท่าหรือมากกว่า เขาอาจจะเห็นฉันมีความรู้ น่ายกย่อง แต่พร้อมๆ กันเขาก็เพื่อแผ้วขวาคว่าหาผู้หญิงอื่นที่สวยเพียงน้องหรือหน้า

หลายคนโຈษกันว่า

“โอ...น่าสงสาร ดร.วิกันดา เธองามมีสง่า มีเกียรติน่าชื่นใจ แต่ชีวิตเธอก็หาความสุขไม่ได้เลย”

อีกหลายต่อหลายครั้งที่ฉันเดินเกือบจะเคียงบ่าเคียงไหล่ไปกับคุณหญิงและ

ท่านผู้หญิง ท่านเหล่านั้มนักจะสบตากับฉัน ในแววตาเต็มไปด้วยถ้อยคำอุทธรณ์
ร่ำร้อง คล้ายจะพูดกับฉันว่า

“คุณวิกันตาคะ คุณพอจะมีเวลาคุยกับฉันมั้ใหม่ เราหัวอกอันเดียวกันคะ”
เราหัวอกอันเดียวกัน!

ฉันรับรู้ด้วยความขมขื่นยิ่ง...สามี่เพียงหนึ่งคน...ได้ทำให้ฉันเดินไปถึงแก่นแท้
ของชีวิตด้วยน้ำตา...เขาทำให้ฉันเกลียดตำแหน่งหน้าที่ความรู้ความสามารถของ
ตนเอง...อา...สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงหน้ากากโดยแท้ ฉันพร้อมที่จะกระชากมันออก
ฉีกทิ้งด้วยมือของตนเองเพราะทำให้ฉันดูสดสวยเพียบพร้อมก็แต่ในสายตาของโลก
ภายนอกเท่านั้น แต่หอยเหงาหนักเมื่ออยู่ตามลำพังในห้องนอนที่ว่างเปล่า!

สามเดือนหลังจากแต่งงาน ฉันก็ตั้งครรรภ์บุตรคนแรกและเมื่อเราฉลองครบ
ปีแต่งงานได้ไม่เท่าไร เราก็มียุตรหญิง ผิวพรรณนารักน่าเอ็นดูไว้เชยชม

อนิรุทธิ์เห่ลูกอยู่พักใหญ่ เขาไม่แวะเวียนไปไหนหลังงานเลิก ได้แต่ขับรถ
ตรงดิ่งกลับบ้าน หยอกล้อกับทารกในรถเข็น เขาซื้อรถเข็นคันใหญ่บุหนัง ราคา
สองพันกว่าบาทเป็นของขวัญลูกสาว เวลานั้นบ้านเราเต็มไปด้วยของขวัญ ฉัน
สดชื่นอบอุนอยู่ท่ามกลางสามี่ ลูกและญาติมิตร รุ่งขึ้นอีกปีหนึ่งเรากก็ได้ลูกชาย
เมื่อลูกชายอายุได้ขวบเศษนั้นเอง ชะตากรรมของฉันก็เริ่มต้นขึ้น

ฉันจำได้ว่า วันนั้นเป็นวันอาทิตย์ ฉวีเพ็ญมาหาฉันแต่เช้า ท่าทางกระหืด
กระหอบ บอกฉันว่า

“เมื่อวานตอนค่ำ ฉันเห็นคุณรุทธิ์ของเธอไปกินข้าวกับผู้หญิงคนหนึ่งจะ...
ชาว ๆ อวม ๆ...แดงตัวหันลมัยเปียบเลยเทียว”

พอได้ยินเท่านั้น...ฉันขวาบตั้งแต่ศีรชะจรตปลายเท้า ตะลึ่งไปครู่หนึ่งจึง
ถามว่า

“ที่ไหน เวลาอะไร”

“ภักดาคารลอยฟ้า...เวลาหนึ่งทุ่มกับสิบห้านาทีเปียบ” ฉวีเพ็ญผู้มีอารมณ์
ขันบอก “ฉันจับเวลาได้ด้วยนี่นา นึกว่ายังงี้ๆต้องมาส่งข่าวให้ได้ ต่อให้หน้าท่วม
หลังคาค่ายเฮ้! ถ้าไม่มาบอกไม่ใช่ลูกคน...เมื่อวานคุณรุทธิ์ก็กลับก็โมงไม่ทราบ”

“ห้าทุ่ม”

“นั่นปะไร...สงสัยว่ากินข้าวกันแล้วก็เลยไปกินอะไรกันต่อด้วยละมัง”

ฉันรู้สึกว้าวโลहितทุกหยดแล่นลงไปรวมกันอยู่ปลายเท้า มือเย็นซึด เย็นไปหมดถึงซั้วหัวใจ...เถียงออกมาได้ประโยคเดียวว่า

“ไม่จริงหรือก เพ็ญ...คงจะอาจารย์สักคนในนั้นละมัง”

“หุ่อย่างงั้นไม่บอกว่าเป็นอาจารย์นี่เธอจำ อจาตละว่าไม่ถูก คุณรุทธิของเธอชอบแกงกะหรี่ไม่ใช่หรือ นั่นแหละแกงพรรณนั่นเขาต้องกินกับอจาต...”

ฉันอึ้งไปอีตี่ใจหนึ่ง รวบรวมสติสัมผัสปัญญาทบทวนถึงเขาเมื่อคืนนี้ เขาบอกว่า

“ไปกินข้าวกับอาจารย์ลิทธิชัย ชวนกันดื่ม เลยตึกไปหน่อย”

เขาเพียงแค่จิบฉันนิดเดียวแล้วเข้าห้องน้ำ อาน้ำเสร็จก็ล้มตัวลงบนเตียงครู่เดียวก็หลับสนิท

“นี่เขาคื่นหรือยัง”

“ยัง”

“อ้อ! จะตื่นยังไงไหวละ ตั้งห้าหกทุ่ม” ฉวีเพ็ญค้อนขำอย่างโกรธแทน
“หวังว่าเธอคงไม่หว่าฉันมาแยให้ผิวเมียดกั้นหรือกนะ ไม่อยากให้เห็นอย่างเธอถูกตัมเท่านั้นเอง! เธอเป็นตึงต็อกเตอร์ ถูกผิวตัมได้ ก็แยละ!”

ฉันอยากจะทำบอกฉวีเพ็ญว่า ต็อกเตอร์ไม่มีความหมายอย่างใดสำหรับฉันแน่ หากว่าความสุขทางใจไม่สูงถึงระดับเดียวกับความรู

ถ้าจะให้ยอมรับ...ฉันก็จะยอมรับว่า ฉันเป็นต็อกเตอร์เฉพาะที่โต๊ะทำงานเท่านั้น

แต่เมื่อกลับมาถึงบ้าน ฉันยังไม่มีโอกาสแม้จะได้ถอนปริญญานี้!

หากว่า...ฉันต้องทุกซทั้นแสนสาหัส ไร้สาระสายด้วยความหวงแหนอย่างเวลานี้

เวลาที่ฉันรู้แน่ว่า สามี่ของฉันมิได้เป็นของฉันคนเดียว หากเป็นของหญิงอื่นด้วย!

ฉวีเพ็ญกลับไปแล้ว สักครูเขาก็ตื่น ฉันคุมคนให้จัดอาหารเที่ยงแล้ว จึงร่วมรับประทานอาหารด้วยกัน ตลอดเวลาฉันลอบมองดูท่าทีของเขา แต่อนิรุทธ์ก็ยังเหมือนเดิม คือกินไปคุยไปด้วยเรื่องร้อยแปด

เขามีลักษณะบุรุษเจ้าสำราญ ชอบกินของแปลกรสใหม่ เพื่อความซ้ำซาก จำเจของชีวิตประจำวันทุกด้าน

“ปิดเทอมนี้ผมจะไปป่าสักหน่อย ล่าสัตว์ฟอเฟลินฯ” เขาเอ่ยขึ้นเมื่อถึง กาแฟหลังอาหารที่ฉันผสมให้ด้วยมือตนเอง

เขาก็กับฉันแยกทางกันอีกอย่างหนึ่งตรงที่เขาไม่มี ปิดภาค ส่วนฉันไม่มี นอก จากพักร้อนเพียงสิบวัน

“ไปกับใครคะ”

“ก็เพื่อน ๆ อาจารย์เงาะ อาจารย์สีทิวชัย อาจารย์ถาวร พวกนี้มีมือปืนทั้ง นั้น”

“ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตบาปนักหนา ฉันไม่ชอบเลย”

เขาหันมามองฉันอย่างไม่สู้พอใจ

“นี่...คุณ...อะไรที่เป็นความสุขของผม ขออย่าได้ห้ามเลย ทุกวันนี้ผมก็ให้ อะไรต่ออะไรคุณหมดแล้วไม่ใช่หรือ”

“อะไรคะ” ฉันย้อนถาม “ความเป็นเมีย ความเป็นแม่ แล้วความอะไร อีก...”

“ก็บ้านช่อง...ตำแหน่งหน้าที่คู่แข่งไปด้วยกันนะซี...”

“จอมปลอมทั้งเพ!” ฉันตอบด้วยอารมณ์เดือดดาล คำบอกเล่าของฉวีเพ็ญ ระบุอยู่ในอารมณ์ ตั้งใจว่าเป็นตายร้ายดีอย่างไร ฉันจะต้องเอาเรื่องให้ถึงที่สุด ครั้ง นั้นฉันคิดเพียงอย่างเดียวว่ายอมไม่ได้ ฉันจะยอมให้หญิงอื่นแม้วิเศษปานใดมา

ส่วนได้ส่วนเสียใช้สามาร่วมกับฉัน เหมือนใช้เตียง ตู้ โต๊ะตัวเดียวกันไม่ได้ เขาควรจะเป็นเครื่องแต่งหน้า ตลับแป้ง พัพ และลิปสติกของฉันสิ ของเหล่านี้ย่อมเป็นที่รู้ทั่วไปว่า ‘ต้อง’ เป็นของเฉพาะตัว ไม่บังควรที่ผู้ใดจะอุกอาจเข้ามาหยิบฉวยเอาไปใช้โดยพลการ

เขาหันมามองฉันอย่างสงสัย

“วันนี้เป็นอะไรไป ร้ายแต่เช้า” เขาว่า

“ร้ายซี...ก็มันมีเหตุที่ทำให้ร้ายนี่”

“อะไรล่ะ...คนใช้ไม่ซัดห้องน้ำ...หรือว่ามันนัดกันลาไปธุระค้างคืน”

“ไม่ใช่...”

“งั้นอะไร”

“ทานกาแฟให้หมดเสียก่อนก็แล้วกัน”

“คุณก็ยังไม่รักคืออยู่หออก ที่ไม่เอาแต่อารมณ์เป็นที่ตั้ง จนลืมนึกถึงเรื่องกินอยู่ของผิว...ต่อจากกาแฟ จะเว้นระยะให้สูบบุหรี่สักมวนได้ไหม” เขาถามอย่างประชิด

ฉันนั่งจ้องไม่คิด...ระหว่างที่เขาดื่มกาแฟ สูบบุหรี่ ฉันจึงได้แต่เดินกลับไปกลับมาในห้อง

“ลุก ๆ ไปไหนหมด”

“อยู่ที่สนาม”

“ไปเรียกมาซี”

“ลูกมีความหมายอะไรหรือ” ฉันเริ่มรวน

“เอ๊ะ! คุณ...วันนี้แปลกไปนะ”

“คุณก็ต้องรู้ว่า ฉันแปลกไปเพราะอะไร”

“พูดตรงไปตรงมาดีกว่า”

“เมื่อคืนคุณไปกับใคร?”

คราวนี้เขายัง มองหน้าฉันนั่งอยู่ พลังสูบบุหรี่ติด ๆ กันหลายที

“ฉันถามว่า เมื่อคืนนี้คุณไปกับใคร...คุณยังไม่ได้ตอบคำถามฉันเลย”

“ไหน” เขาพูดเก๋ ๆ

“ผู้หญิงคนนั้นใครคะ” ฉันระงับโทสะเต็มเหนี่ยว “เป็นอะไรกับคุณจนถึงกับ

ควงกันไปกินข้าวสองต่อสอง!”

“ไหน” คราวนี้ยิ่งเก้อไปกว่าอดีตใจที่แล้ว

“บ้า! ฉันถามให้คุณตอบ...ฉันต้องการคำตอบ...”

“ผู้หญิงที่ไหนกัน”

“คุณอย่าปฏิเสธนะ...ด้วยเกียรติของลูกผู้ชาย”

“เก่าแล้วละคุณ ไอ้เกียรติบ้าเกียรติบออะไรนั่นนะ ความเป็นชายของผม ไม่มีเกียรติอะไรหรอก”

“ฉันเพิ่งรู้”

“เรื่องธรรมดา” เขายักไหล่ “ผมไม่ชอบมีเกียรติมากนักหรอก ยังมีเกียรติ ก็ยิ่งทำอะไรไม่ได้...คนขนาดเรา ยังไปหลงใหลอยู่กับเกียรตินั่นก็แย่แล้ว เพราะถึงเราไม่หลง คนเขาก็ยกเราวันยังค่ำ ไอ้คนไม่มีอะไรนั่นต่างหาก ที่คำก็เกียรติ สอง คำก็เกียรติ เพราะพยายามจะให้คนเขาแลเห็นความสำคัญของตัว”

“นอกเรื่อง...นี่ฉันกำลังพูดถึงผู้หญิงคนนั้น เขาเป็นใคร”

อนิรุทธิ์หัวเราะจืด ๆ

“ผมไม่แน่ใจว่า คุณก็เป็นคนหนึ่งในจำพวกผู้หญิงที่ชอบโวยวายกับเรื่องเล่น ๆ ของผู้ชาย”

“ถ้าเล่นก็อธิบายมาซี”

“แล้วคุณจะเชื่อหรือ”

“ฉันจะเชื่อ...ถ้าความเชื่อทำให้ฉันถึงกับโง่ก็จะยอม สามี่ฉันนี่นะ ลงทุน เชื่อมาแล้วแต่ต้น ทำไม่จึงจะเชื่อต่อไปไม่ได้”

“เหลวไหลจริง...เหลวไหลทั้งเพ!” เขาส่ายหน้า “ทำไมคุณจะต้องจัดเอาอะไร มาพูดมากมายถึงแค่นั้นด้วยนะวิ อย่าลืมเสียนะว่าคุณเป็นดร.วิกันดา ศัลวิทย์ สุภาพสตรีชั้นหัวหน้ากองของกระทรวงศึกษา คุณจะลดตัวคุณลงไปโรมรันกับผู้หญิงเลิฟไฟโตะ มันจะยังใจอยู่นา”

“ผู้หญิงคนนั้นเป็นผู้หญิงเลิฟไฟหรือคะ” ฉันถามเสียงแหบพร่า

“ก็งั้นซี”

“แล้วคุณล่ะคะ ดร.อนิรุทธิ์ ศัลวิทย์ คุณไม่ได้ลดตัวเลยหรือ” ฉันกระแทก เสียงอย่างเจ็บซ้ำ

“ถึงผมจะเป็นอะไร ผมก็เป็นผู้ชาย”

“ถึงฉันจะเป็นอะไร ฉันก็เป็นผู้หญิง”

“ผู้หญิง?” เขาพูดออกมาอย่างเห็นแก่ตัว “ยังไง ก็ไม่เหมือนผู้ชายไปได้หรอกน่า”

“แกล้งซีคะ”

“ก็เหวตาท่านซัดจนสะอาดมาจากฟากฟ้าโนนแล้วนี่นา ท่านกะเกณฑ์ไว้แล้วว่า พวกคุณจะมาล้มผัสขอลโศโครกเหมือนพวกผมไม่ได้ พวกผมจะมีเมียสักสิบคนก็ได้ แต่พวกคุณจะมีผิวสิบคนไม่ได้”

“แน่หรือว่าไม่ได้”

เขาทำตาโต

“พูดบ้าๆ ผู้หญิงเวลาหึงละก็หน้ามืดเสมือแหละ...เอาเถอะ...เมื่ออยากรู้จักจะเล่าให้ฟัง”

“นิทานโกหก!”

“นี่จะเอายังไงกัน...ไม่เล่าก็โกรธ เล่าก็โกรธ” เขาหัวเสีย

“ก็คุณหลอกฉันมาตั้งแต่ต้นแล้วนี่คะ ไหนว่าไปกับอาจารย์สิทธิชัยล่ะ”

“คนบ้าเท่านั้นแหละที่จะบอกเมียตรงๆ ว่าตัวไปกับผู้หญิงอื่น”

“ทำไมถึงจะบอกไม่ได้”

“บอกก็ได้ ถ้าเมียยอมรับฟัง แต่ส่วนมากมันไม่ยั้ง ร้อยทั้งร้อยแหละบอกให้เล่า เล่าตามจริงจะไม่โกรธ แต่พอถลำตัวเล่าเข้าไปแล้วซี ถึงได้รู้ว่า จานขามก็โหลๆ ก็วินาศหมด”

ฉันยืนนิ่ง...หาทางที่เขาพูดนั้นแสดงว่า ไม่มีวันจะเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของผู้หญิงเลย เขาตีราคาความโกรธเกรี้ยวของผู้หญิงเวลาหึงอย่างตีราคาถ้วยโถโอขามในครัว ดูเหมือนเขาจะเสียดายวัตถุเหล่านั้นมากกว่าอารมณ์ภรรยาของเขาด้วยซ้ำ!

“คุณคิดว่าฉันเป็นอะไร...เป็นต็อกเตอร์ที่สร้างขึ้นมาจากพลาสติกงั้นสิ! อ้อ...ถ้าฉันมีเกียรติสูงแล้วละก็ ฉันต้องนั่งขึ้นหรือคะ รุทธิ” น้ำตาของฉันพรูลงอาบแก้ม เป็นครั้งแรกนับตั้งแต่แต่งงาน ที่ได้รับความสะเทือนใจสูงสุด ฉันไม่ยอมกลดตัวลงไปคู่เคียงกับผู้หญิงเสิร์ฟอะไรนั้นดอก แต่ทำไมหนอ ถ้าฉันสวดอติปิโสได้ละก็ จำเป็นด้วยหรือที่ฉันจะต้องเข้าถึงอติปิโส!

เขาน่าจะคิดถึงหลักความจริงบ้างว่า ฉันเองก็ถูกสร้างขึ้นมาจากเลือดเนื้อด้วยวิถีทางที่ถูกต้องตามหลักโลกีย์เช่นเดียวกับเขา เช่นเดียวกับมนุษย์ทั้งหลายโดยมิเลือกว่าสูงหรือต่ำ เขามีชีวิต ฉันก็มีชีวิต เขามีอารมณ์รัก โลก โกรธ หลง ฉันก็มีครบถ้วนเช่นกัน อยู่ดิฉรรรมเสียเหลือเกินนัก ที่จะขีดคั่นให้ผู้หญิงเป็นฝ่ายสงบระงับเพียงฝ่ายเดียว ด้วยการหยิบยกเอาศักดิ์ศรีและความสะอาดหมดจดมาอ้าง ฉันถือว่าเรื่องนั้นเก่าแล้ว! เหมือนนิทานดึกดำบรรพ์สำหรับเล่าให้เด็กฟังก่อนนอน คนอย่างฉันไม่มีวันจะยอมรับโดยคุณณีได้!

“คุณควรจะเห็นว่าเป็นธรรมดาของผู้ชาย...ผมไม่ได้จริงจังอะไรกับมันเลยนี่...”

“เพียงแต่พามันไปนอนด้วยเท่านั้น!” ฉันสะอื้นพลาทกัตรีมฝีปากจนเจ็บไปหมด

“ผู้ชายนอนได้กับทุกคนที่เขาพอใจ...โลกไม่ถือว่าเป็นเรื่องเสียหาย” เขาแบมือ ตูสบายอารมณ์ เหมือนพูดถึงดินฟ้าอากาศที่วีปริตไปบ้าง “คุณจะบังคับผิวคุณให้อยู่กับคุณคนเดียวทุกวันทุกคืนจนตลอดชีวิตไม่ได้ดอก วิ เข้าใจเสียไหม...นี่เรากำลังพูดถึงกฎธรรมดาของโลกีย์ชนนะ ไม่ได้หมายความว่าถึงสุนทรียะด้านความรักที่สูงกว่านั้น ถ้าคุณไม่รู้จักแบ่งแยก ‘ชั้น’ ของอารมณ์ ไม่รู้จักแบ่งแยก ‘ชนิด’ ของล้าสัตว์ คุณก็ต้องหน้ามัวอยู่อย่างนี้ไม่รู้จบ”

“แปลว่าตาของฉันทจะสว่างได้ จำเป็นที่ฉันทจะต้องยอมเข้าใจ ‘ชั้น’ ของอารมณ์ และ ‘ชนิด’ ของล้าสัตว์เพศผู้ทุกตัวงั้นสิ!”

เขาถลึงตา พร้อมส่ายหน้า

“ไม่เข้าใจ...ดูเถอะ...ทำยังไงคุณก็ไม่เข้าใจวันยังค่ำ...เอ้อ...ยังไม่ได้ถามเลยว่า คุณรู้ได้ยังไง”

“คุณคิดว่าฉันทงั้น?”

“คิดว่าคุณฉลาดมากขอรับ...แต่รู้ว่าเมื่อวานคุณไม่ได้ออกจากบ้านไปไหน...คงต้องมีหมาในลี้กัตัวคาบเอาอาจมแห้ง ๆ มาวางตรงหน้าคุณ แล้วไปตักน้ำมาราดให้มันส่งกลิ่นขึ้นมาอีก”

“คุณอย่ามาว่าเพื่อนฉันทนะ”

“อ้อ...ได้การแล้วซี คนคาบข่าวคือเพื่อนคุณ...ไหน...ลองจาระโนมาซิว่า

แม่ตัวการที่ชอบทำให้ผิวเมียดทะเลาะกันนั้นคือแม่เลิศลักษณ์แม่ฉวีเพ็ญ หรือแม่อองศันารด เพื่อนรักทั้งสามของคุณ”

“ใครก็ช่าง” ฉันทกริ้วว “ถ้าเก่งจริง คุณไม่ต้องกล่าวหาคนอื่น กล่าวหาตัวคุณเองแหละดีที่สุด”

“ผมไม่มีอะไรจะกล่าวหา กะอีการที่ผู้ชายสักคนจะไปกับผู้หญิงเลิฟ...มันเรื่องเล็กเสียเหลือเกิน เมียดไหนๆ ก็ไม่มีใครเขาเก็บเอามาเป็นอารมณ์”

“คนนั้นคงไม่ใช่ฉัน”

“ความจริง เมียดอย่างคุณน่าจะคิดได้เร็วและลึกซึ้งกว่าเมียดอย่างคนอื่นนะ...”

“ในฐานะที่ฉันเป็นต๊อกรึ?”

“ไม่ใช่... ในฐานะที่คุณรู้จักได้กว้างขวางกว่า...”

“ฉันอาจจะกว้างขวางเรื่องอื่น แต่ฉันไม่กว้างพอสำหรับเรื่องนี้ ฉันแต่งงานกับคุณ ฉันก็ไม่เคยเผื่อไว้ว่า ครั้งหนึ่งของคุณอยู่ที่ฉัน อีกครั้งหนึ่งของคุณอยู่ที่อื่น”

“คุณควรจะเผื่อ” เขายั่ว

“ฉันไม่รู้ที่เวลาน้ำใจของคุณจะเป็นอย่างไร สำส่อน เสฟไม่เลือก!”

“โอ้เอ๊ย!” คราวนี้เขารมณดีขึ้น กางแขนออก ก้าวมาที่ฉัน แต่ฉันถอยหลังหนี “ดูท่าท่าเข้าแน่ะ เห็นผิวเป็นไส้เดือนกึ่งกือหรือโงะ...คุณนี่...ยังต้องเรียนรู้อชีวิตแต่งงานอีกนาน...นานมาก...กว่าจะเข้าใจ...”

“ถ้าชีวิตแต่งงานเป็นอย่างนี้ ฉันไม่มีวันจะเข้าใจได้เลย...จนตาย”

“หยุดร้องไห้เสียคนดี...” เขาปลอบ พลางดึงต้นโอบเอาร่างของฉันไว้ “ผมรักคุณคนเดียวนะ วิ อย่าคิดมากเกินไป ใจเรื่องผู้หญิงพวกนั้น คุณกับเขา...เหมือนยอดไม้กับโคนไม้ อย่าโน้มตัวเองลงมาหาเขาเท่านั้นแหละเป็นพอ ตราบใดที่คุณไม่ยอมโน้มลงมา ตราบนั้นคุณจะชูดอดสล้างอยู่กลางอากาศได้อย่างภาคภูมิใจ...”

“และเศร้าโศกด้วย”

“ทำไมล่ะ”

“คุณล้มไปแล้วหรือว่า ไม่ว่าใครมาแต่ไหน ก็ต้องมานั่งฟังโคนไม้...”

“โดยหาความร่มเย็นจากยอดไม้” เขาต่อ

“โคนไม้เกิดก่อน สนทนเสนาหาเป็นอันดีกับพื้นดิน คลุกคลีกับคนอย่างเลือด

กับเลือด เนื้อกับเนื้อ ส่วนยอดไม้นั่นไม่มีอะไร มีวันแต่จะไกลความจริงออกไปทุกที ถูกฟ้าผ่า ยอดไม้ก็แหลกก่อน”

“คุณเคยเห็นยอดผักไหมล่ะ ยอดผักแพงๆนะ”

“คะ แพงแล้วก็อร่อยสำหรับคนที่มีความรู้จักกิน!”

เขาทำตาโต

“เออ...แพ้นได้ ย้อนเสียเจ็บเขี้ยว นี่คุณว่าผมไม่รู้จักกินใช่ไหม”

“ฉันไม่ได้ว่าคุณโง่ คุณอาจฉลาดก็ได้ คนเราฉลาดไม่เท่ากันคะ บางคนฉลาดกินยอด บางคนก็ฉลาดกินราก”

“แหม! แม่คุณเอ๊ย” เขาคราง “เมื่อยอย่างนี้จะทิ้งได้ยังงี้ละ ไม่เอาไว้ห้องรับแขก ก็ต้องเอาไว้ที่ที่พระ ไม่เอาไว้ที่ที่พระ ก็ต้องเอาไว้รวมกับหนังสืออ้างอิงในห้องสมุด!”

“อย่ามาแกล้งเยาะหย่อนเลย”

“ก็จริงๆนี่...ลึนหัวใจผมยังไม่รั้ว ก็ต้องรั้วเพราะคำเสียดสีของเมีย”

“พูดกันตั้งนานยังไม่ถึงจุดเลย”

“จุดอะไร”

“ผู้หญิงคนนั้น”

“ชื่อนงคราญ เสรีอาหารอยู่ที่ร้านเทพธิดา ความจริงเขาไม่ควรอยู่ในบัญชีของผู้ชายคนไหนเลย เพราะเขาไปได้กับทุกคน พอใจหรือยัง”

“รู้จักกันมากมายน้อย”

“ไม่รู้ชื่อ ไม่ได้สนใจ ดูเหมือนจะราวๆอาทิตย์ เคยพามันไป...เอ้อ...ไปกินข้าวสองหน ึ่งหนนั้นเท่านั้นเอง”

“กินอย่างอื่นยังไม่นับ!”

“เราละก็ เป็นเสียอย่างนี้แหละ” เขาว่าพลางจูบอย่างประจบ

ฉันเริ่มระวังระไวเรื่องเวลาของเขาอย่างกวดขัน แต่มีความจริงอยู่ว่า คนหนึ่งกับคนโล่ไม่ทันกัน ถึงแม้จะเห็น ก็มักจะทันเมื่อสายเกินไปแล้วเสมอ

เพราะระยะต่อมา เขามักมีข้ออ้างเรื่องกลับบ้านค่ำ ขณะที่ฉันต้องรีบขับรถกลับตามลำพังเพื่อหาเวลาให้ลูกเล็กๆ ทั้งคู่ ทำให้ได้คิด ผู้หญิงเรานั้นแม้จะยิ่งใหญ่เพียงใดในที่ทำงาน แต่เมื่อกลับถึงบ้าน เราจำเป็นต้องปลดความยิ่งใหญ่ที่เป็นเพียงหัวโขนออก เหลือแต่ ‘หน้า’ จริงๆ ของตัวเรา

อาจจะเป็นเพียงเมียที่ขมขื่น หรือเป็นแม่ที่หัวขี้บ่นยิ่งกว่ากั๊กัน

เคราะห์ที่ยังดีอยู่บ้าง ที่ฐานะของเราอำนวยความสะดวกให้บริวารได้หลายคน แต่กระนั้น ก็เถอะ เราก็ยังต้องยุ่งเรื่องบริวารเหล่านี้

ยุ่งบริวารมาก ก็ยุ่งยุ่งมาก

คนครัวอารมณ์ขึ้น ๆ ลง ๆ บางวันทำอาหารอร่อยราวกับห้องเครื่อง บางวันก็แทบจะเททิ้งทิ้งโต๊ะ คนซู้กริดเล่า ‘อะไรๆ ก็ดีหรือเสียแต่บ้านผู้ชาย’ คนสวนขี้เกียจตัวเป็นขน พอครีมน้ำครีมน้ำฝนเข้าหน้าจะต้องเลี้ยงเข้าห้องหาที่นอน แด่จัดเก็บไปนักร้อนทำงานไม่ได้ เข้าลักษณะคนเกียจคร้านหกจำพวก ส่วนคนเลี้ยงลูกก็มักจะปล่อยให้เด็กสกปรกเมื่อลับตานายจ้าง

เมื่อฉันบ่นเรื่องนี้ให้องค์นารถฟัง หล่อนก็จะบอกว่า

“เฮ้ย! คนเลี้ยงลูกของเธอยังดี ยังไม่แย่งกับข้าวลูกเธอกิน ไปดูคนเลี้ยงลูกข้างบ้านฉันสิ เห็นกับตาเลย...เข้าชั้นพ่อแม่ทั้งลูกไปทำงานกันหมด เหลือไว้แต่คนใช้กับลูกเล็กๆ เวลาเขาป้อนข้าวเด็กเขาเอากับข้าวใส่ปากจนเสียมองไม่เห็นข้าวที่เดียว แต่หนอยแน่...ไอ้ที่ให้เด็กกินนะ มันข้าวเปล่าๆ นะจะเธอ ส่วนไอ้ที่ป้อนเข้าปากตัวเองนะกับข้าวล้วนๆ”

ฉันฟังแล้วก็ขนลุกเกรียว

“เมื่อไหร่ลูกจะโตเสียทีหนอ” ฉันได้แต่ภาวนา “ที่ลูกคนอื่นทำไมเขาโตวันโตคืน มาดูลูกเรามั่งไม่ค่อยกระตือรือร้นไปไหน”

เป็นความจริงที่ว่า การแยกครอบครัวเป็นอิสระจากพ่อแม่เครือญาตินั้น คือความสุขอย่างหนึ่ง แต่ก็คือความทุกข์อีกอย่างหนึ่งเหมือนกัน

เหมือนคนสองคนจูงมือกันลงนาวาลำเดียวกัน คนหนึ่งพายหัว อีกคนหนึ่งพายท้าย คนใดคนหนึ่งจะคัดจระหวดอยู่ตามลำพังโดยไม่มีอีกคนหนึ่งหาได้ไม่

ฉันเคยพูดกับนิรุทธิ์เรื่องนี้

“คุณจะช่วยปล่อยให้ฉันขับรถคนเดียวต่อไปอีกสักกี่เดือนก็ปีกันคะรุทธิ์”

“อ้าว! ก็ใครบังคับคุณให้ต้องกลับบ้านทันทีที่ทำงานเลิกละ...”

นั่นเป็นคำตอบที่เห็นแก่ตัวขาดความรับผิดชอบอย่างร้ายกาจ

“เพื่อนัก เหนื่อยนัก ก็ไปเดินซื้อของกินอะไรต่ออะไรกับเพื่อนเสียสักชั่วโมงสองชั่วโมงซีคุณ แล้วค่อยกลับบ้าน”

“แต่บ้านเราไม่มีใครนี้คะ มีแต่คนใช้ทั้งนั้น ลูกเราต้องอยู่กับคนใช้มาแล้วตลอดวัน จะไม่ให้เห็นหน้าพ่อแม่สักชั่วโมงก่อนพระอาทิตย์ตกดิน ก็เกินไปละ”

“อ้าว! ถ้างั้นจะให้ทำยังไงล่ะ”

“กรุณากลับบ้านให้เร็ววันนี่ได้ไหม” ฉันยื่นคำขาด “หรือไมก็ขายรถคันใดคันหนึ่งเสีย ให้เหลือแค่คันเดียว”

“คุณออกจะเผด็จการเกินไปแล้ว วิ ก่อนแต่งงานคุณก็รูตินี่นะว่า ผมถูกเลี้ยงมาอย่างไร”

“แล้วฉันล่ะคะ ฉันต่ำต้อยกว่าคุณมากมายนักหรือ เราต่างก็ถูกเลี้ยงมาอย่างสมบูรณ์พูนสุขด้วยกันทั้งสองคนแหละ แต่เวลาเราเป็นครอบครัวของเราเองแล้ว เราก็ต้องยอมเสียสละเพื่ออะไรต่ออะไรบ้าง”

“รู้งี้ ผมไม่ยกแต่งงาน”

ถ้อยคำของเขาทำให้ฉันเจ็บช้ำน้ำ!

“แล้วคุณคิดว่า ฉันอยากแต่งงานหรือ...”

“ทำไมจะไม่อยาก ผู้หญิงทุกคนแหละ อยากแต่งงานจนตัวลั่น อยู่แก่ไปหน่อยก็ทรมานทรมานกลัวหาตัวไม่ได้...หรือคุณว่าไม่จริง”

อนิรุทธิ์เป็นคนเจ้าสำราญและตามใจตนเองที่สุด ไม่มีใครเคยบังคับเขาได้ แม้แต่พ่อแม่ เมื่อเขามาอยู่ในฐานะผัวและพ่อ เขาก็ยังเป็นเขาซึ่งไม่ยอมเปลี่ยนแปลงตัวเอง วันแล้ววันเล่า ปีแล้วปีเล่า

การที่เขามีชีวิตลึกลับอยู่ทุกขณะจิตนี้เองทำให้ฉันผู้เป็นภรรยาของเขากลายเป็นผู้หญิงที่เต็มไปด้วยประสบการณ์

ฉันเพิ่งรู้แน่บัดนี้เองว่า ไม่ใช่ใครอื่นที่เปลี่ยนเราและดลบันดาลให้เราเป็นได้สารพัดเท่ากับสามีของเราเอง!

เราจะ ‘เป็น’ ได้ทุกอย่างตามรอยเท้าของเขา เหมือนนกแห่งเกียนที่บิดไปตามดินอ่อน รอยแห่งกงจะปรากฏชัดเหมือนเส้นกราฟ อาจะตรง หักเห หรือคดเคี้ยว ณวัดเฉยียนสุดแต่โคที่ลากจูง

เย็นวันหนึ่ง...วันที่ฉันจำได้ไม่มีจนขณะนี้

วันที่ฉันได้สัมผัสกับความขมขื่นชนิดหนึ่ง ซึ่งยากจะมีโอกาสพิเศษอย่างใดเยียวยาได้

พอรถจอดหน้าตึก สวามีก็เข้ามารายงานว่

“มีผู้หญิงมารอพบคุณค่ะ”

“ผู้หญิงที่ไหน”

“ไม่ทราบค่ะ หนูก็เลยให้เขาไปนั่งที่หน้าครัว เพราะรู้สึกว่าเขา...เอ้อ...ไม่กระไรนัก จะให้นั่งในห้องรับแขก หนูก็กลัวเขาจะหิบบออะไรไป”

“รอบคอบดี แต่ก็เสี่ยงกับถูกเขานินทานะ เขาจะว่าได้ว่าเรารังเกียจเขา”

“ไม่เห็นเขาวาอะไรนี่คะ ก็พูดจาดี”

ฉันสั่งให้ไปตามผู้หญิงคนนั้นมาพบ

เป็นผู้หญิงสาว...สาวกว่าฉัน...แต่ในใจคิดว่าหล่อนไม่ใช่คน ‘ชั้น’ เดียวกับฉันแน่ เห็นได้จากกิริยาท่าทางและการแต่งกายกับอวัยวะบางส่วนเช่นมือ และเท้า ซึ่งโผล่ออกมาจากร่องเท้าแตะมีสั้น

หล่อนทำความเคารพฉันอย่างนอบน้อม

“นั่งลงซีจ๊ะ” ฉันบอกเมื่อรับรองหล่อนตรงเก้าอี้หมู่ที่ลานตึก “มีธุระอะไรหรือ”

“หนูขออนุญาตค่ะ” หล่อนแนะนำตนเอง

“นางศรายนุ!” ฉันทูทานพลางสะดุ้ง จำได้ว่าชื่อนี้คือชื่อของผู้หญิงเสิร์ฟที่ฉวีเพ็ญเคยพบขณะ ‘ควง’ ไปกับอนิรุทธิ์

“แล้วยังไงล่ะ”

“หนูมีเรื่องจะมาเล่าอะไรให้คุณฟังค่ะ”

“เกี่ยวกับอะไรล่ะ” ฉันทูถามพลางใจเต้นโครม

ครวญที่หล่อนเริ่มร้องไห้

“หนูไม่ทราบจะหันหน้าไปพึ่งใครแล้วค่ะ นอกจากคุณ ได้ข่าวว่าคุณสวยแล้วก็ใจดี” หล่อนหยอด “พอมาเห็นตัวจริงเข้าแล้วก็รู้ว่า จริงอย่างที่เขาพูดกัน...”

“เอาละ...เริ่มเรื่องของเธอดีกว่า” ฉันทูตัดบท

“หนูกำลังจะมีเด็กค่ะ” หล่อนบอก “พ่อของเด็กก็คือดร.อนิรุทธิ์”

ฉันทูเข้าไปทั้งตัว เจ็บปวดรวดร้าวเหมือนถูกผลักตกจากที่สูง นั่งตะลึงมองหน้านางศรายนุอยู่ชั่วอึดใจหนึ่ง

“แต่เขาไม่ยอมรับว่าเป็นลูกเขาค่ะ นี่แหละ หนูถึงได้ต้องชวนขวยมาหาคุณ...”

“คุณไม่เชื่อหนูหรือคะ...” หล่อนถาม เมื่อเห็นฉันทูมองหล่อนนิ่งสนิท โดยไม่มีคำตอบ ความจริงไม่ใช่ฉันทูไม่เชื่อ...แต่ฉันทูกำลังสมเพชตนเองนักหนา ที่จำต้องรับฟังข่าวบัดสีเช่นนั้น เพียงปีที่สามของชีวิตแต่งงาน

อนิรุทธิ์พานฉันทูมาฆ่าแม่ ๆ ที่เดียว!

“หนูก็ไม่รู้จะหาหลักฐานอะไรมาทำให้คุณเชื่อ แต่หนูสาบานได้ว่า หนูไม่เคยเกี่ยวข้องกับใครนอกจากเขา...หนูไม่ใช่ผู้หญิงขายตัวนี่ค่ะ จะได้กินแล้วทิ้ง...”

“แล้วเธอจะให้ฉันทำยังไง”

“ไม่ต้องทำยังไง นอกจากส่งเสียเลี้ยงดูหนู รับลูกหนูเป็นลูกเขา”

“ศีลวิหังงั้นหรือ”

“เขานามสกุลอะไร ก็สกุลนั้นแหละค่ะ” หล่อนย้อน

ถ้าแผ่นดินตรงหน้าแยกออกได้ ฉันทูจะพาตัวฉันทูและนามอันไพเราะเพราะเพราะพริ้งกับคำนำหน้านาม แทรกลงไปหลบซ่อนอยู่ที่นั่น

“มีทางเดียวเท่านั้นเองหรือที่จะช่วยเธอได้”